

Arrest

nr. 270 296 van 23 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 17 december 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 september 2021, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor verzoeker en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 april 2020 dient verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 3 december 2021 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard, op dezelfde dag wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen.

Eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.04.2020 werd ingediend en op data van 19.11.2020, 06.05.2021 en 02.09.2021 werd geactualiseerd door :

*O.T. (R.R. xxx)
Geboren op (...)1980
Nationaliteit: Armenië
Adres: (...) 1090 JETTE*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 31.01.2006 met een beslissing ‘niet ontvankelijk (weigering van verblijf)’ door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk één jaar en één maand – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat de behandeling van zijn asielaanvraag onredelijk lang duurde. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. Er is dan ook geen sprake van lange asielprocedure.

Betrokkene beroept zich op het feit dat het centrum van zijn culturele, sociale en economische belangen in België zou liggen en dat hij hier zijn privéleven heeft uitgebouwd en dat ook zijn gezinsleven zich volledig in België zou afspelen. Hij beroept zich in dit kader op artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad familieleden heeft die mogelijks op het Belgische grondgebied verblijven, met name zijn moeder, zijn vader en zijn echtgenote. Echter, geen van deze familieleden beschikt over legaal verblijf in België en ze kunnen er dus voor kiezen om samen met betrokkene terug te keren naar Armenië. Betrokkene heeft één broer die over de Belgische nationaliteit beschikt en in België woont met zijn gezin. Echter, betrokkene woont niet samen met dit familielid waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van dit gezinslid aangetoond. De band tussen broers valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders

en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden negen getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Armenië uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat zijn broer de Belgische nationaliteit heeft verworven evenals het feit dat de drie kinderen van zijn broer Belg zijn, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen familie meer heeft in Armenië op wiens hulp hij zou kunnen rekenen en dat hij noch over de bestaansmiddelen noch over de huisvesting zou beschikken om te overleven.

Echter, zoals reeds opgemerkt beschikken noch zijn ouders noch zijn partner/echtgenote over enig verblijfsrecht in België en kunnen zij er dus voor kiezen om samen terug te keren naar Armenië. Het lijkt ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 24 jaar in Armenië

en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene noch over de huisvesting noch over de bestaansmiddelen zou beschikken om te overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij niet in staat zou zijn om een reis te bekostigen naar het land van herkomst en er voor onbepaalde duur te verblijven, omdat er geen garanties gegeven worden dat de terugkeer maar tijdelijk zou zijn. Betrokkene toont niet echter niet aan. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Wat betreft het feit dat er geen garanties gegeven worden, er kan niet verwacht worden dat er op voorhand uitspraken gedaan worden over de concrete behandelingsduur en resultaat van een nog in te dienen aanvraag tot verblijfsmachtiging. Deze is afhankelijk van allerlei factoren die niet steeds op voorhand kunnen ingeschat worden (RVV, arrest nr 248445 van 29 januari 2021). Evenmin kan er vooruit gelopen worden op de beoordeling ten gronde (RVV, arrest nr 252762 van 14.04.2021). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op medische elementen als buitengewone omstandigheid. Hij zou het vliegtuig niet kunnen nemen, hem hiertoe toch verplichten zou een zware terugval met zich meebrengen waardoor al de jaren van therapie voor niets zouden zijn. Ter staving hiervan legt hij een verslag voor van zijn behandelend psycholoog dd. 12.12.2019, een verklaring van zijn huisarts dr. Dierickx dd. 17.12.2019 en een lijst van aankopen bij de apotheek in de periode van 01.01.2013 tot 12.12.2019. Allereerst stellen we vast dat de voorgelegde attesten slechts een zeer beperkte actualiteitswaarde hebben aangezien ze allen dateren uit 2019. Betrokkene heeft nagelaten zijn dossier te actualiseren met recente stukken. Het is dan ook niet duidelijk in welke mate het ingeroepen medische element nog actueel is. Verder blijkt uit de voorgelegde stukken niet dat betrokkene niet in staat is om te reizen, enkel dat hij vlieg angst heeft. Het staat betrokkene echter vrij om met een ander vervoersmiddel naar Armenië terug te keren. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene wel in staat is gebleken naar België te reizen, hij maakt dan ook niet aannemelijk dat hij de weg in omgekeerde richting niet kan afleggen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene een visum dient aan te vragen in Moskou, Rusland vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Armeniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk het feit dat hij de aanvraag moet indienen in een onbekend land waarin hij niemand kent en waar hij nergens kan verblijven, noch dat hij over voldoende financiële middelen zou beschikken om de vereiste reis-en verblijfskosten te betalen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere burgers van Armenië. Bovendien staft betrokkene deze beweringen met geen enkel bewijsstuk. Volledigheidshalve merken wij nog op dat uit navraag bij de Belgische Ambassade te Moskou is gebleken dat Armeniërs zich niet persoonlijk naar Moskou dienen te verplaatsen. Het TLS contact (Belgium Visa Application Centre in Russia) aanvaardt namelijk dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Armenië per post (via DHL) kunnen worden verstuurd. Betrokkene dient zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Moskou. Deze informatie werd toegevoegd aan administratief dossier. De ingeroepen vlieg angst van betrokkene kan dan ook niet aanvaard worden aangezien betrokkene zich niet persoonlijk naar Moskou dient te verplaatsen. Het feit dat er aldus geen diplomatieke post in Armenië is, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de COVID-19 pandemie die hem zou verhinderen naar Rusland te reizen om daar de aanvraag in te dienen, ook vluchten naar Armenië zouden niet mogelijk zijn. Echter, vooralsnog moet de coronapandemie worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan

kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 245440 van 4 december 2020). Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de beschikbare informatie van de FOD Buitenlandse zaken blijkt dat zowel Rusland als Armenië internationale vluchten toelaten, voor Armenië is dit zonder enige beperking, voor Rusland blijft de frequentie van de vluchten eerder beperkt. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat hij als Armeens onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Armenië terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen. Betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid zou uitmaken die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis in België ingediend moet worden.

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 01.02.2006 verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de gewijze weg aan te vragen.

Betrokkene haalt aan dat bij een verwijdering al zijn hier opgebouwde integratie verloren zal gaan. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert echter niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te verduidelijken waaruit een en ander dan precies moet blijken én te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

Betrokkene beroept zich op zijn elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrontheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrontheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen

waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2004 in België zou verblijven, dat hij dus meer dan zestien jaar in België zou verblijven, dat hij volledig geïntegreerd zou zijn, dat er sprake zou zijn van een verregaande en doorgedreven integratie dat hij hier een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat betrokkene zich geïntegreerd zou hebben, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij hier taallessen gevolgd zou hebben, dat hij één van de landstalen zelfs goed onder de knie zou hebben, dat hij zijn bijdrage aan de Belgische maatschappij zou willen leveren, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij hier een opleiding als steenlegger gevolgd zou hebben om zo zijn waarde op de Belgische arbeidsmarkt te verhogen, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat hij geen beroep zal doen op de sociale bijstand ook niet in de toekomst, dat hij zich volledig aangepast zou hebben aan de Belgische maatschappij, cultuur en gewoontes, dat hij een arbeidsovereenkomst voorlegt evenals en inschrijvingsbewijs voor Franse taallessen, een certificaat 'individual setting seminar' dd. 11.08.2017, negen getuigenverklaringen, drie werkbeloftes, een medische kaart van het OCMW en een formulier betreffende medische hulp) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). "

Tweede bestreden beslissing:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: O.T.
geboortedatum: (...)1980
geboorteplaats: Armenië
nationaliteit: Armenië

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als O.T., geboren op (...)1987,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 9bis van de Vreemdelingenwet; Schending van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel; schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht;

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met

andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel .

De Raad kan immers in het kader van de materiële motiveringsplicht nagaan of de motieven van het bestreden bevel steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325).

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel .

Verwerende partij heeft verzoeker zijn aanvraag overeenkomstig art. 9bis vw. onontvankelijk verklaard op 07/09/2021 op basis van het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Verzoeker heeft de eer om op te merken dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.). Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Verzoeker wenst te verwijzen naar stukken in haar inventaris der stukken ab initio, alwaar verwerende partij het volgende stelde: [...]

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is. Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen". Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998., R.v.St., 1998,69). Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen". "Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires". Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden. Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoeker is de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar concrete situatie van verzoeker en zijn actuele toestand. Het staat onstuitbaar vast dat in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden. Dit is algemeen gekende informatie en staat

expliciet gepubliceerd op de website van FOD Buitenlandse Zaken en werd tevens expliciet opgeworpen in de aanvraag ab initio onder punt 5, p. 11 aanvraag ab initio: [https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/ambassades en consulaten/Belgische ambassades en consulaten in het buitenland](https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/ambassades_en_consulaten/Belgische_ambassades_en_consulaten_in_het_buitenland). De RvV stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vrw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen. Wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden hiermede een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat, quod certa est. Verwerende partij is uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte van dit objectief gegeven en dit gegeven werd expliciet opgenomen in het verzoekschrift ab initio.

Verwerende partij stelt klakkeloos dat verzoeker niet aantoont dat het voor hem onmogelijk is om naar Moskou (Rusland) te reizen en dat uit navraag blijkt dat dergelijke aanvragen zelfs via DHL kunnen worden verstuurd en blijkbaar ook ingediend. Er worden geen objectieve documenten en/of referenties bijgebracht waaruit blijkt dat verzoeker effectief zijn aanvraag via DHL kan opsturen en indienen. Het blijft blijkbaar louter om een mondelinge navraag te gaan?

Verzoeker wees in de aanvraag inderdaad op, dat hij zijn aanvraag bij de Belgische ambassade te Moskou in Rusland persoonlijk moet indienen, om reden dat er in Armenië geen Belgische ambassade aanwezig is. Verder wijst hij er inderdaad op dat hij ook waarschijnlijk een visum zou moeten bekomen om Rusland legaal te betreden om het verzoek tot verblijfsmachtiging te doen en dat hier absoluut sprake is van een administratieve onmogelijkheid, aangezien dit voor verzoeker zowel financieel als materieel onmogelijk is om eerst een visum te bekomen. Verzoeker wijst expliciet op zijn beperkte financiële middelen om te overleven, waardoor een reis naar Rusland en een lang verblijf aldaar in afwachting van de visum, onstuitbaar gepaard zal gaan met heel wat administratief onhaalbaar werk en financieel niet haalbaar is voor verzoeker. Verzoeker heeft al jaren lang enkel recht op DMH. Verzoeker heeft geen enkele bron van inkomen in België genoten. Verwerende partij stelt zelf dat verzoeker - sedert de afsluiting van zijn asielaanvraag op 31/01/2006 - illegaal in het Rijk verblijft. De Raad stelde al reeds vast dat de gemachtigde op zich niet betwist dat de verzoekende partijen hun aanvraag bij de Belgische ambassade te Sofia, Bulgarije zouden moeten indienen, wanneer hen niet wordt toegelaten deze aanvraag in België in te dienen. De gemachtigde verwijst in dit verband slechts naar het feit dat de verzoekende partijen beweren "dat ze daartoe eerst een visum moeten bekomen om op legale wijze Bulgarije te betreden, wat voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk is", maar gaat vervolgens niet concreet in op de in de aanvraag uitdrukkelijk ingeroepen elementen. Het is dan ook niet duidelijk waarom hij besluit dat de verzoekende partijen "geen buitengewone omstandigheden aantonen", waardoor voor hen geen uitzondering kan worden gemaakt. Verzoekende partij heeft niet afdoende onderzocht of in het land van herkomst - in casu Armenië al dan niet een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. Er is immers in Armenië geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig. Het loutere feit dat deze vereiste op alle Armeense onderdanen van toepassing zou zijn doet hieraan geen afbreuk. Verwerende partij dient elk dossier individueel en zorgvuldig te behandelen en concreet te toetsen aan elk individueel dossier. Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu absoluut dient te gebeuren in het belang van verzoekster. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is. De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid middels in de al reeds ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw. en haar administratief dossier.

- Bovendien werd er al reeds gesteld dat het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het onwettig verblijf gedoogt, zulks uitzonderlijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in het kader van een humanitaire regularisatie-aanvraag.

Verzoeker verblijft inmiddels al langer dan 17 jaar gedoogd in het Rijk. Verzoeker werd zonder meer gedoogd door verwerende partij op het Belgisch grondgebied. Verzoeker heeft ook in het kader van de regularisatiecriteria van '2009 een aanvraag ingesteld ex art. 9bis vrw. dewelke ontvankelijk werd verklaard en aan verzoeker middels een arbeidsovereenkomst in het bezit diende te worden gesteld van een A kaart. Helaas ging de werkgever failliet waardoor verzoeker niet meer in staat was om binnen een korte termijn een nieuwe werkgever te vinden. Verzoeker verwijst hiervoor expliciet naar zijn AD waaruit blijkt dat verwerende partij in het verleden zijn aanvraag ontvankelijk was omdat de buitengewone omstandigheden vermoed werd en meer nog de aanvraag gegrond was onder de opschortende

voorwaarde van het voorleggen van een arbeidsovereenkomst. De DVZ kan geen onontvankelijkheidsbeslissing nemen nadat een eerdere ongegrondheidsbeslissing in dezelfde zaak vernietigd werd. Doordat de ontvankelijkheid van de aanvraag niet betwist wordt, heeft deze beslissing gezag van gewijsde verworven. Dat stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in een arrest van 6 december 2017. De RvV stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vrw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen. Dat er momenteel zware vijandelijkheden plaatsvinden nabij de contactlijn rond Nagorno-Karabakh en de omliggende districten. Gezien de recente ontwikkelingen worden alle niet-essentiële reizen naar Armenië sterk afgeraden. Voor Belgen in Armenië: het wordt ten stelligste afgeraden zich voor niet-essentiële redenen te verplaatsen in richting van de contactlijn en van de internationale grens tussen Azerbeidzjan en Armenië. Het wordt sterk aangeraden de nabijheid van militaire installaties te mijden. Verwerende partij is uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte van dit objectief gegeven en diende na te gaan of verzoeker eerst veilig naar Armenië konden vertrekken om vandaar zich naar Rusland te begeven om aldaar de aanvraag ex art. 9bis in te stellen. Niettegenstaande dat verzoeker deze onveilige situatie niet heeft gehanteerd in het verzoekschrift ab initio, waren deze vijandelijkheden op het ogenblik van de behandeling van de aanvraag gaande en aldus publiekelijk gekend. De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid.

- Tot slot wenst verzoeker op te merken dat de verwerende partij concreet moet nagaan of een langdurig (onwettig) verblijf in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis Verblijfwet (Vw), ook wanneer dit verblijf te wijten is aan de keuze van de ouders van verzoeker. Dat stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in een arrest van 9 juli 2018. Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519) Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THUIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte de procedure art. 9bis vrw. onontvankelijk verklaard. Dat het bijgevolg daadwerkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit het thuisland, aangezien het werkelijk bijzonder moeilijk is voor verzoeker om naar Armenië terug te keren om via daar naar Rusland te verkasten om maanden lang aldaar op hun aanvraag te wachten met een onzekere uitkomst tot gevolg. Dat het derhalve onmogelijk is om naar Jerevan en/of Moskou te reizen om aldaar de nodige aanvragen te doen. Verwerende partij had dit element moeten onderzoeken en heeft zulks blijkbaar niet gedaan. Het ontberen van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Armenië - kan een buitengewone omstandigheid impliceren.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing. Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd. In casu meent verzoekster dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel en tevens een schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van

de beginselen van behoorlijk bestuur. Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk is en dient deze te worden vernietigd.

2.3 Aangaande de gegrondheid van het beroep inzake de bevelen om het grondgebied te verlaten:

Wat betreft de tweede beslissing, de bevelen om het grondgebied te verlaten geldt dat niettegenstaande het feit dat art. 7 van de vreemdelingenwet, eerste lid vrw. een gebonden bevoegdheid betreft, verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekers ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw. Door een dergelijke handelswijze erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg dienen deze bevelen om het grondgebied te verlaten tevens mede uit het rechtsverkeer genomen wegens afdoende samenhang gelet op de hier voren geschetste elementen. Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in haar opgebouwde ontplooiing; sociale verankering in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen en vorderen derhalve tevens de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten op basis van de hier voren uiteengezette redenen.”

2.2. Krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De gemachtigde heeft een ruime beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het loutere feit dat verzoeker een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde volstaat niet om afbreuk te doen aan de deugdelijkheid van de bestreden beslissing.

Verzoeker moet klaar en duidelijk in de aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen de aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit deze uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoeker brengt in de aanvraag van 16 april 2021 volgende elementen aan als buitengewone omstandigheden: Lange periode in België en lange asielprocedure/verzoek om internationale bescherming, Verblijf van bijna 16 jaar, Medische situatie van verzoekende partij, Geen ambassade in Armenië, Artikel 8 van het EVRM, Bekostigen reis, Land van herkomst en Corona - Covid-19.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong of gewoonlijk verblijf kan indienen.

Verzoeker betoogt dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in Armenië en dat de verwerende partij *“klakkeloos stelt dat verzoeker niet aantoont dat het voor hem onmogelijk is om naar Moskou (Rusland) te reizen en dat uit navraag blijkt dat dergelijke aanvragen zelfs via DHL kunnen worden verstuurd en blijkbaar ook ingediend. Er worden geen objectieve documenten en/of referenties bijgebracht waaruit blijkt dat verzoeker effectief zijn aanvraag via DHL kan opsturen en indienen. Het blijft blijkbaar louter om een mondelinge navraag te gaan?”*

In de bestreden beslissing wordt aangaande het element dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in Armenië niet op kennelijk onredelijke wijze gemotiveerd: *“Het feit dat betrokkene een visum dient aan te vragen in Moskou, Rusland vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Armeniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk het feit dat hij de aanvraag moet indienen in een onbekend land waarin hij niemand kent en waar hij nergens kan verblijven, noch dat hij over voldoende financiële middelen zou beschikken om de vereiste reis-en verblijfskosten te betalen. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere burgers van Armenië. Bovendien staft betrokkene deze beweringen met geen enkel bewijsstuk.”* Voorts stelt de gemachtigde: *“Volledigheidshalve merken wij nog op dat uit navraag bij de Belgische Ambassade te Moskou is gebleken dat Armeniërs zich niet persoonlijk naar Moskou dienen te verplaatsen. Het TLS contact (Belgium Visa Application Centre in Russia) aanvaardt namelijk dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Armenië per post (via DHL) kunnen worden verstuurd. Betrokkene dient zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Moskou. Deze informatie werd toegevoegd aan administratief dossier. De ingeroepen vliegkaart van betrokkene kan dan ook niet aanvaard worden aangezien betrokkene zich niet persoonlijk naar Moskou dient te verplaatsen. Het feit dat er aldus geen diplomatieke post in Armenië is, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”* In het administratief dossier bevinden zich de e-mails tussen de dienst Vreemdelingenzaken en de visumagent bij de Belgische ambassade te Moskou. Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd dat er geen objectieve documenten en/of referenties worden bijgebracht waaruit blijkt dat verzoeker effectief zijn aanvraag via DHL kan opsturen en indienen. Het gaat niet dus om een mondelinge navraag. Nu blijkt dat verzoeker zijn aanvraag kan indienen vanuit Armenië dient te worden vastgesteld dat het betoog met betrekking tot de verplaatsing naar Moskou niet dienstig is.

Verzoeker betoogt dat hij inmiddels al langer dan 17 jaar in het verblijft Rijk en dat hij *“zonder meer (werd) gedoogd door verwerende partij op het Belgisch grondgebied.”*

Elementen van lang verblijf en integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. De gemachtigde stelt aangaande de integratie niet op kennelijk onredelijke wijze: *“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij sinds 2004 in België zou verblijven, dat hij dus meer dan zestien jaar in België zou verblijven, dat hij volledig geïntegreerd zou zijn, dat er sprake zou zijn van een verregaande en doorgedreven integratie dat hij hier een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat betrokkene zich geïntegreerd zou hebben, dat er sprake zou zijn van een duurzame lokale verankering, dat hij hier taallessen gevolgd zou hebben, dat hij één van de landstalen zelfs goed onder de knie zou hebben, dat hij zijn bijdrage aan de Belgische maatschappij zou willen leveren, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij hier een opleiding als steenlegger gevolgd zou hebben om zo zijn waarde op de Belgische arbeidsmarkt te verhogen, dat hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat hij geen beroep zal doen op de sociale bijstand ook niet in de toekomst, dat hij zich volledig aangepast zou hebben aan de Belgische maatschappij, cultuur en gewoontes, dat hij een arbeidsovereenkomst voorlegt evenals en inschrijvingsbewijs voor Franse taallessen, een certificaat ‘individual setting seminar’ dd. 11.08.2017, negen getuigenverklaringen, drie werkbepoefte, een medische kaart van het OCMW en een formulier betreffende medische hulp) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid*

van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Verzoeker heeft het conflict in Nagorno-Karabach niet als buitengewone omstandigheid vermeld in de aanvraag. De gemachtigde kon het derhalve niet als element van buitengewone omstandigheid onderzoeken.

In het annulatiecontentieux wordt de regelmatigheid van een administratieve beslissing beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan, wanneer hij optreedt als annulatierechter, evenmin rekening houden met een element dat voor het eerst in het verzoekschrift wordt aangebracht. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Verzoeker betoogt met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze *“tevens mede uit het rechtsverkeer genomen (moet worden) wegens afdoende samenhang gelet op de hier voren geschetste elementen”*. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Een kennelijke appreciatiefout wordt niet aangetoond. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC